

ע"פ 4082/17 - אלנבארי עדנאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 4082/17

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופט י' אלרון

המערער:

אלנבארי עדנאן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
בתפ"ח 31255-02-16 שניתן על ידי כבוד הנשיאה ר'
יפה-כ"ץ, כבוד סגן הנשיאה י' צלקובניק וכבוד השופטת
ג' שלו

בשם המערער:

עו"ד יוסי זילברברג

בשם המשיבה:

עו"ד אפרת גולדשטיין

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונח בפנינו ערעור על חומרת העונש - 5 שנות מאסר בפועל, בגין הרשעת המערער בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לחבלה בכוונה מחמירה. מכתב האישום המתוקן, בו הודה המערער, עולה כי בין משפחתו של המערער למשפחת המנוח ישנו סכסוך ארוך שנים, במהלכו אף נרצחו בני משפחה משני הצדדים. המערער קשר עם אחרים שזהותם אינם ידועה לתביעה הכללית לבצע עבירה מסוג פשע - לגרום בכוונה חבלה חמורה, נכות או מום. לשם קידום הקשר, הגיעו המערער - שנהג ברכב, ואדם נוסף - שנסע ברכב ונשא עמו נשק, לאזור התעשייה בחורה. המערער והאחר עצרו בצד הדרך והמתינו ברכב עד שהמנוח הגיע ברכבו לאותו האזור. אז, החל המערער לנסוע לפני רכבו של המנוח עד שעצר לפתע את הרכב באופן שחסם את דרכו של המנוח וגרם לו לעצור. לאחר שהמערער עצר את הרכב, ומבלי שהוא ידע או היה שותף לכך, שלף האחר נשק וירה במנוח מספר יריות. המערער והאחר נמלטו מהמקום, והמנוח פונה לבית חולים, שם נקבע מותו.

בכתב האישום מודגש כי המערער לא ידע על כוונת האחר להמית את המנוח ולא היה שותף לכך. לכן, הוא הורשע בסיוע לגרימת חבלה בכוונה מחמירה ולא ברצח. בית המשפט המחוזי ציין זאת, אך הוסיף לקראת סיום פסק הדין כי אף על פי כן, יש לקחת בחשבון בעת קביעת עונשו של המערער את קיפוח חייו של המנוח. לאמור, כי על אף שלמערער לא הייתה מודעות לאפשרות גרימת מותו של המנוח והוא אף לא חפץ בכך, בכל זאת נכון לשקול את התוצאה בעת גזירת העונש.

2. נראה כי הסניגור צודק שבכך נפלה שגגה. עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער הן-תוחמות את המעשה הפלילי שבגינו יש להענישו. אף אם באורח כללי יהיו מקרים שבהם ניתן יהיה לקחת בחשבון את התוצאה כאשר היא אינה מיוחסת למערער, הרי שמקרה זה אינו נמנה עמם. מדובר באירוע בודד ונקודתי שיש לשפוט אותו על פי פרטיו. כשם שהצדק מחייב כי העונש ייגזר על פי מעשיו של הנאשם, כך הוא דורש כי לא ייגזר עונש בגין מעשים שבמפורש לא מיוחסים לו. העניין מודגש ביתר שאת באירוע הכולל עבירה של קשירת קשר לו שותפים מספר עבריינים. במקרה מסוג זה ישנה חשיבות יתרה להקפדה על הכללים ולבחינה מתי הידיים של האחד הופכות גם לידיים של האחר בגדר גוף אחד. זה אינו המצב כאן והעונש חייב לתת ביטוי לכך. על אף הטרגדיה שבקיפוח חיי אדם, יש להטיל את העונש בהתאם למיוחס לנאשם המסוים בעובדות כתב האישום ובסעיפי החוק. כאמור, העובדות והשתלשלות התיקונים בכתב האישום תומכות במסקנה כי למערער לא הייתה מודעות כלפי התוצאה שהתרחשה או רצון לגרום לה. הוראות החיקוק נסובות סביב עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לחבלה בכוונה מחמירה, ולא מעבר לכך.

המסקנה היא כי יש להקל בעונשו של המערער. לצד זאת, יודגש כי המקרה, על עובדותיו, חמור בפני עצמו. המערער תרם לאירוע בהסכמתו לנהוג ברכב, במסגרת קשירת קשר לגרימת חבלה, נכות או מום אחר. זוהי אלימות ברף גבוה, אם כי כמובן אינה עומדת ברף הגבוה ביותר של המתת אדם. עוד יצוין כי הגם שבית המשפט נתן משקל מסוים לתוצאה הקטלנית, לא עניין זה עמד במרכז.

3. סוף דבר - עונש המאסר בפועל יעמוד על 53 חודש, תחת התקופה שנקבעה על ידי ערכאה קמא. תקופת המאסר תמנה מיום מעצרו של המערער. אין שינוי ביתר מרכיבי גזר הדין, לרבות ביחס לשיעור הפיצוי שנקבע בסך של 35,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ד בשבט התשע"ח (30.1.2018)

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
